

faa nogen Rimelighed i, at hun ikke skal kunne fortsætte den af Manden hidtil drevne Forretning? Seg finder det ikke. Seg synes, hun har alle de Kvalificationer, Loven kræver dertil. Naar hun har udstaaet sin Medhjælpertid og taget sin Eksamen, faa har hun alle de samme Betingelser for at drive et Apotek, som Manden havde. Det formaal, man har sat sig med Loven, og som har været Grunden til, at man nægter Enken Ret til at drive Forretningen efter Manden, er jo det, at Apotekernæringen skal drives af Bevillingshaveren personligt, og det var jo nemt i dette Tilfælde at fyldestgøre dette formaal her ved at overføre Bevillingen til Enken, dog saaledes f. Eks. at den ikke gif over paa hendes senere Mand og saa fremdeles i det uendelige. Seg skal altsaa tillade mig at rette et bestemt Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister: Kan herefter, hvis der bliver Lov ud af dette Forslag, en kvindelig farmaceutisk Kandidat faa Bevilling til at drive Apotek, og kan hun, hvis hun en Gang maatte naa at blive Apotekerente, fortsætte sin Mandes Forretning, enten paa Mandens Privilegium, eller saaledes, at der tilstededes hende en fortrinlig Afgang til at faa Privilegiet paa samme Apotek.

J. Sage: Det ærede Medlem for Børgene (M. Nielsen) mente, at jeg ikke havde set hans Forslag om, at der kunde dannes en Amtsrepartitionsfond, og mente, at dette var tilstrækkeligt til at motivere Berettigelsen af hans Forslag om, at om 50 Aar skulde Apotekerprivilegiet falde bort. Seg maa tilstaa, at jeg har ikke overset det, men jeg kan ganske vist ikke forstaa, hvorledes det i Praxis skulde gaa til. Det forekommer mig, at der maa ske et af to: enten maa hele den virkelige Sum, som disse reelle Privilegier ere værd, efter 50 Aars Forløb være opsamlet i denne Amortisationsfond, eller ogsaa miste vedkommende Indehaver af et reelt Privilegium en Del af sin Ejendom, enten bliver det dækket, eller det bliver ikke dækket, og i det Tilfælde at det bliver dækket, er det i Virkeligheden Staten eller Samfundet, der maa betale hele Summen, det er der ikke nogen Tvivl om. Naar man opretter personlige Privilegier og lader dem afgive den Del af deres Overstud, som ellers Staten skulde have til at indløse de reelle Privilegier — saa er det i Virkeligheden Staten, som afløser Privilegierne. Dette har man hidtil ikke gerne villet ind paa, fordi man ikke finder det Umagen værd at gøre disse store Beføstninger. Det, som gør Forslaget tiltalende, er, at det kommer

lempe ligt, og at det er en Indtægt, Staten hidtil ikke har haft, men Staten maa i Virkeligheden betale, og der er den Ulempe, at det varer 50 Aar, og at det saaledes først bliver vore Efterkommere, der faa Glæde af Forandringen, hvis der overhovedet bliver nogen Glæde ved den. Om der kan gøres noget ud af den Tanke, og om den kan komme i Overensstemmelse med almindeligere Retsgrundsaetning, ved jeg ikke. Det kan jo være, hvis Tanken bliver anderledes udformet, men jeg har ikke nogen rigtig Tro paa, at det er muligt. Mine Bemærkninger om, at de nuværende reelle Privilegiehavere havde større Uafhængighed, fastholder jeg. Jeg havde naturligvis ikke ment, at de skulle være uafhængige af Taksterne eller af de Reglementer, som enhver Apoteker skal underkaste sig; men den Mand, der har et Apotek som Ejer og kan overlade det til sin Søn eller sælge det og er interesseret i at forbedre sit Apotek, altsaa sin Ejendom, er i Virkeligheden ganske anderledes stillet end den, som kun faar et personligt Privilegium, som falder bort i det Øjeblik, han dør. Han har ikke Spor af anden Interesse af sit Apotek end at tjene saa meget som muligt ved det, saa længe han har det. Han er jo kun Vejer i dette Forhold, medens den anden har et reelt Privilegium, som gaar fra Søn til Søn. Det er en ganske anderledes uafhængig Stilling, hvis Ejendom overhovedet giver Uafhængighed. Det ærede Medlem har i Betænkningen sagt, at Staten ogsaa bortgiver de reelle Privilegier, hver Gang der kommer en ny Ejer; men det maa være et aldeles forkert Udtryk, det ærede Medlem har brugt. Thi naar blot den reelle Privilegiehaver møder med de fornødne Kvalificationer, saaledes som Loven og Sædvane kræve det, er der ikke andet for Administrationen at gøre end at godkende det. Man kan aldeles ikke nægte den Privilegiehaver Fornøjelsen af Privilegiet. Det er i ethvert Tilfælde hidtil kun blevet betragtet som en Formsg.

Hvad det ærede Medlem for Satskøbing (Rørdam) angaar, saa hævdede han med Styrke, at det var Publikum, der kom til at betale, fordi Købesummen for et reelt Privilegium maatte tages i Betragtning, saaledes at der ikke var Tale om andet, end at Taksten maatte sættes derefter. Men det er dette, som ikke kan bevises, man glemmer bestandig, at de reelle Privilegier ere givne paa Steder, hvor de nu have en overordentlig stor Værdi paa Grund af Veligheden, og hvor disse reelle Privilegier selv med almindelige Takster, der maa sættes af Hensyn til de personlige Privilegier i de magre Egne — det skal jo